

esse for det Offentlige — det er et Punkt, som særdeles egner sig til at optages mellem de Betingelser, der af Regjeringen her ere satte i § 4. Det forekommer mig, at Intet er naturligere, end at man mellem disse Betingelser ogsaa satte Statuter, der vare saaledes indrettede, at dette Formaal, hvis Rigtighed saa ofte fra alle Sider og ikke mindst af Regjeringen selv er anerkjendt, bliver opnaaet. Saavidt jeg erindrer, er det i Brandpolitiloven for Landet, at det udtrykkelig staaer, at Vedkommende skal have Erstatning af Brandkassen. Men saaledes som det staaer der, er det saa ubestemt, at det i Virkeligheden ikke bliver muligt at opnaae nogen saadan Erstatning, og det erkjendes dog fra alle Sider i Principet at være rigtigt, at der i saadanne Tilfælde skal kunne fordres Skadeserstatning. Det blev nu idetmindste af det her i Folkethinget ifjor nedsatte Udvalg udtalt, at den rette og bedste Vej var at indrette Forsikringsforeningerne saaledes, at det bliver muligt derigjennem at opnaae Erstatning i saadanne Tilfælde. Skulde det derfor ikke være rigtigt nu udtrykkelig at paalægge Kjøbstadbrandforsikringsforeningen at indrette sine Statuter saaledes, at dette Formaal bliver opnaaet? Det var blot dette, jeg vilde henstille til den høitagtede Justitsminister.

Svar: Skjøndt det foreliggende Lovforslag, ved hvilket jeg vil dvæle nogle Diebliske, nemlig „Forslag til Lov om Brandforsikring af Kjøbstadbygninger“, allerede ifjor har været gjort til Gjenstand for Behandling af et Udvalg, vil jeg dog tillade mig at opfordre det høie Thing til endnu engang at lade Sagen komme til Overveelse i et Udvalg. Naagtet jeg nemlig tilfulde skal anerkjende det Arbejde, der allerede er præsteret i det tidligere Udvalg, troer jeg, at der med Høie fra Kjøbstædernes Side — og som Repræsentant for en Kjøbstadcommune tillader jeg mig at gjøre mig til Talsmand for dem — endnu kan reises ikke saa Betæneligheder, som det ialfald maaskee

vilde tage nogen Tid at discutere her i Salen, hvorimod de hurtig vilde kunne finde deres Afgjørelse i et Udvalg, saaledes at Sagen altsaa, saavidt jeg skjønner, ikke derved vilde lide noget utilbørligt Ophold, thi Udvalget vilde snart kunne tilendebringe sit Arbejde, saameget mere som der allerede foreligger betydelige Forarbejder fra det tidligere Udvalg. Naar jeg altsaa mener, at denne Sag bør gjøres til Gjenstand for fornøyet Overveelse i et Udvalg, skal jeg dog bemærke, at det ingenlunde er min Mening, at Overveelsen skal angaae det Princip, som i det Hele taget er gjort gjældende i det foreliggende Lovforslag; i dette Princip er jeg for mit Vedkommende fuldstændig enig. Jeg er fuldstændig enig i, at det er urigtigt, at Staten optræder som Assurancebestyrer, og i, at dette Selskab efterhaanden gaaer over til at blive, hvad det efter sin Natur bør være, et privat Selskab; men jeg tillader mig at fremhæve de Betæneligheder, der ogsaa fra andre Sider ere blevne gjorte gjældende imod, at man gaaer for rask frem ved Gjennemførelsen af denne Overgang; det er et Spørgsmaal, som kan have den allerstørste Betydning for Kjøbstædernes allerede temmelig rystede Creditforhold, hvis man ikke gaaer frem med Forsømmelse. Jeg troer derfor, at den Tanke, som ligger til Grund for Lovudkastet, er fuldstændig rigtig; jeg troer, at man bør forberede Sagen under Justitsministerens og et efter af ham givne Regler valgt Repræsentantskabs samlede Bestyrelse, at denne Bestyrelse udarbejder en Vedtægt, der saa at sige bliver en Grundlov for det kommende Selskab, og at man da seer, hvorledes dette nye Selskab med den nye Grundlov virker; men naar man vil gaae videre, naar man i § 7 i dette Lovudkast ubetinget siger, at Repræsentantskabet efter 10 Mars Forløb er besejret til at forlange endog det Tilhyn, der efter Vedtægten er forbeholdt Justitsministeriet, aldeles snerret og Selskabet fuldstændig udsøndret fra ethvert Tilhyn fra Statens Side, da er jeg vel i Principet fuldkommen enig i, at det maag